

MAGYAR V. LÁSZLÓ

Lemondás

Miként a költő: irtam volna verset,
De szunnyadoztak tollam érchegyén
A símaszörű, lusta macska-percek
S a jambusok lejtő sorával el
Ijedten bujt a gyáva rím-egér —
S a sok-sok meddő csók után
Leintett csüggedő Múzsám:
»Reménytelen
Fafej!«

ZÁNTHÓ RÓBERT MŰFORDÍTÁSAI

RÓBERT BURNS

Elégia Peg Nicholson halálára

Peg Nicholson a legjobb ló volt,
Ki csak a földön élt...
S most, ahol Cairn torkollik, ott
Úszik a Nith vizén.

Peg Nicholson, vén cimbora;
Gazdája volt a pap,
Úszik a Nithen, vacsora
Solway halainak.

Peg Nicholson jó öreg ló volt,
Húzott, hó volt, vagy sár,
De most a Nithen úszik, ott
S rá bús enyészet vár.

Peg Nicholson jó öreg ló volt,
És mert ura a pap,
Inkább volt vert, megkínzott,
Mint a többi lovak.

OSZIP KOLICSEV

Vers egy piciny hidacskáról

(Egy moszkvakörnyéki lakos gondolatai)

Ha költő lehetnék, tüstént
Megverselném a holdat;
Hogy vonja be színezüstként
E tavat és e hídát.

Sok zöld festéket kevernék,
S' akvarellbe önteném
A millió békalencsét
E piciny tó felszínén.

Akkor én megénekelném
A korhadt palló porát,
Borús balladában, lelném
Meg legjobban stílusát...

Ha tudnám a dalok nyitját
S lennék én híres zenész —
Eldalolná szíve titkát
E hídon a sok penész.

Hogyha festő lenne pályám
Tudnék mihez kezdeni:
Az ezüst-híd rossz karfáján
Lévő rozsdát festeni...

Am, ha tanácselnök lennék:
Szöveget vennék, gerendát;
Vadonatúj hídát vernék
E tündéri tavon át.